

[Vagn Bro.]

det forsikrer jeg for, at det ønsker jeg også, men der er visse ting, man ikke kan kæmpe imod. Man kan ikke ændre ved det forhold, at mange af disse børn ikke mindst for den pågældende mor er uønskede, og dér er det at jeg ikke finder vi behøver at tale om noget pønt. Med hensyn til brudt ægteskabsløfte, som jo i virkeligheden tenderer dette, siger man, at er der bevisligt brudt ægteskabsløfte, så skal — det er vi alle enige om — den pågældende selvfølgelig betale, og jeg finder, at det vil være rigtigt at anvende det samme princip i de tilfælde, der her er tale om.

Og så spørgsmålet for barn og mor. I dag har vi den regel, at der i stedet for én far kan være tale om flere bidragspligtige. Ved den sidste opgørelse her i landet var der 464 sager med én bidragspligtig og dertil 136 med flere bidragspligtige. Nu vil der nok blive lidt færre end 464 sager, men af det samlede antal sager, 600, vil der efter de foreliggende tal i ca. $\frac{1}{3}$ af tilfældene ikke blive tale om noget faderskab. Jeg ser i et blad, at disse manglende fædre skulle repræsenteres af socialministeren. Jeg ved ærlig talt ikke, om det vil være rigtigt. Denne lovgivning sorterer jo under den højtærede justitsminister, så han kunne i og for sig lige så godt få denne faderværdighed, men bortset fra det nærer jeg ikke tvivl om, at en sådan mor og hendes barn vil foretrække reglen om bidragspligt. Jeg kan ikke se, at det for en mor og hendes barn under en diskussion om, hvad der for nogle år siden er sket, er bedre, at hun må sige: ja, der har været så mange, så vi måtte lade staten træde til, end at hun må sige: ja, der var 2-3 stykker, og de betaler for det, de i sin tid har foretaget sig.

Ud fra disse betragtninger må jeg og mit parti så afgjort foretrække den nuværende, hidtil i det væsentlige tilfredsstillende virkende ordning.

Jeg vil føje til — og det tror jeg i øvrigt at alle her vil være enige i — at bedst vil det være, om man kunne finde en fader. Det må imidlertid erkendes, at der endnu er et stykke vej, inden videnskaben kan klare dette problem, men med de skridt, den er gået frem, vil jeg dog tro, det vil lykkes, selv om de videnskabsmænd, der har udtalt sig til udvalget, har været meget for-

sigtige. Derfor har vi også sagt, at vi kunne tænke os at følge ministerens oprindelige forslag, men, som det af den ærede ordfører for socialdemokratiet meget rigtigt er slået fast, dette forslag havde i sin oprindelige skikkelse den svaghed, at domstolene blev stillet over for et meget vanskeligt skøn. Derfor siger et af kommissionsmedlemmerne, landsdommer Topsøe-Jensen: jeg ser da hellere, at vi vender tilbage til bestemmelsen, der taler om en samlejerisiko. Højesteret er inde på noget i samme retning. Så er det, jeg vil sige til den højtærede minister, at hvis der er nogen mulighed for at skabe enighed om en lovgivning på dette punkt, er vi rede til at gå med til regeringsforslagets § 6, når blot der gøres den tilføjelse, som jeg vil gå ud fra at højesteret — vi kan jo spørge den — vil kunne acceptere: „Må to eller flere anses for lige sandsynlige, vil disse alle efter de gældende regler blive bidragspligtige.“

Nu er forholdet jo det, at man i de allerfleste sager, i Danmark 464, kun opererer med én bidragspligtig. Vi vil altså for disse to tredjedele vedkommende følge ministerens standpunkt, og vi vil også i det resterende antal tilfælde følge ministeren, hvis det er overvejende sandsynligt, at en af dem er faderen, og nøjes med ham som bidragspligtig, men også kun i det tilfælde, for vi finder det ganske urimeligt at stille retten over for at vælge mellem to eller flere, som er lige sandsynlige. Det er i og for sig kun en lille tilføjelse, men for mig en principiel meget vigtig tilføjelse, og kan man gå med til den, skulle vi kunne nå til enighed. Men det blev altså afvist af udvalgsflertallet, som i det hele på dette område afviste regeringsforslaget, og når det er tilfældet, mener vi ikke, at man kan forlade en ordning, som i dag virker tilfredsstillende, og kaste os ud i noget nyt.

Må jeg gøre en bemærkning til den ærede ordfører, som mente, at den nye ordning var anbefalelsesværdig. Han talte her om den nordiske retsenhed. Vi ved dog alle, at er der noget område, der er meget ømtåligt, er det det nordiske. Det bliver nu måske resultatet, at de 2 lande, der repræsenterer den store halvdel af Norden, siger nej, den vej kan vi ikke gå, og på den anden side, sådan læser jeg ministerens lovforslag, er man i dag ængstelig for for